

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΠΕΤΣΙΕΡΗ
Τακτικού καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς
Διευθυντοῦ τοῦ Ἑργαστηρίου Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ

Α' - Ἡ καθολικότης τοῦ αἰτήματος.

Ἡ διὰ τῶν σχολείων διδασκαλία κοινωνικῶν θεμάτων, εἰσαχθεῖσα ἅμα τῇ θεμελιώσει τοῦ παιδευτικοῦ λειτουργήματος κατὰ τὴν κλασσικὴν ἐποχὴν ἀπέβη καθολικὸν αἶτημα ἤδη μετὰ τὸν Πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον. Ἡ ἐκλογή τῶν θεμάτων καὶ ἡ μορφή καὶ ἔκτασις τῆς διδασκαλίας τῶν ἐποίκιλον τότε, διότι ἐχρειάζετο μία περίοδος δοκιμῶν, ἀναζητήσεων καὶ διερευνήσεων τῶν δυσχερειῶν τοῦ θεσμοῦ. Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην εἰς ἓν σημεῖον ὑπῆρξεν ὁμοφωνία, εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ θεσμοῦ.

Τὰ συμβάντα τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ αἱ ἀκολουθήσασαι κοινωνικαὶ ἐμπερίαι ἀπὸ τὰς ἀναστατώσεις, ἀλλὰ καὶ προσεγγίσεις τῶν λαῶν ἐπέτειναν τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ ἔργου τούτου καὶ τὸ προέβαλον ὡς θέμα διεθνoῦς συνεδρίου. Ἀπὸ 7-12 Αὐγούστου 1961 ἡ Διεθνὴς Ἑνωσις Ἐπιστημονικῆς Παιδαγωγικῆς Ἐρεῦνης ὠργάνωσεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Oslo τὸ Τρίτον διεθνὲς τῆς συνέδριον, ἔχον ὡς μοναδικὸν θέμα «The Role of Educational Research in Social Education».

Ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸ ἦτο πράγματι διεθνὴς, ἀφοῦ συμμετέσχον ἀντιπρόσωποι 71 Πανεπιστημίων ἐκ 35 χωρῶν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου περὶ τῆς ἀνάγκης εἰσαγωγῆς εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ὑπῆρξεν ὁμόφωνος. Ἐτονίσθη σχετικῶς, ὅτι ἡ σύγχρονος κοινωνία ἐμφανίζει ἀφ' ἑνὸς μὲν μεγάλην περιπλοκὴν εἰς τὰς σχέσεις ὁμαδικῆς ζωῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ μίαν συνεχῶς ἐν πορείᾳ διαμόρφωσιν. Χρειάζεται ἐντεῦθεν νὰ δοθῇ μία ἔμφασις εἰς τὴν περὶ τὰ κοινωνικὰ θέματα σχολικὴν διδασκαλίαν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ παιδεύωμεν τὴν νεολαίαν, ὥστε νὰ κατανοῇ τὴν κοινωνικὴν πραγματικότητα εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται, νὰ ἀποβαίγῃ ἐνεργὸν καὶ ὑπεύθυνον μέλος τῆς κοινότητος εἰς ἣν ἐντάσσεται καὶ νὰ διακρίνῃ ὀρίζοντας συνεχῶς εὐρύτερους, ἀπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ τόπου ὅπου ζῇ, τοῦ ἔθνους του, μέχρι τῆς κοινότητος ἐθνῶν.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου διεσπάρηθη εἰς τὰ καθ' ἕκα-
στον καὶ ὑπεδείχθησαν διορθώσεις εἰς προταθέντας μὴ πλήρεις σκοποὺς κοι-
νωνικῆς ἀγωγῆς. Ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν διατύπωσιν, ὅτι σκοπὸς τῆς
κοινωνικῆς ἀγωγῆς δέον νὰ εἶναι ἡ βοήθεια πρὸς κοινωνικὴν ὥριμανσιν
(Sozialreife) τοῦ ἀτόμου, ὥστε νὰ ἐνταχθῇ εὐχερῶς εἰς τὴν κοινωνίαν ὅπου
θὰ ζήσῃ.

Ἀνεπτύχθη, ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν ἐμπεριέχεται ἡ μονομέ-
ρεια τῆς ἐτοιμασίας τοῦ ἀναπτυσσομένου ἀνθρώπου πρὸς ἀπλὴν παθητικὴν
προσαρμογὴν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς ἐν δεδομένῳ χρόνῳ κοινωνίας.
Ζητεῖται ὅμως ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ἀγωγὴν κατὰ περισσότερον. Νὰ ἐτοιμα-
σθῇ ὁ παιδευόμενος, ὥστε νὰ λαμβάνῃ θέσιν ἔναντι τῶν ἐκάστοτε κοινωνι-
κῶν ζητημάτων κατόπιν βασανισμοῦ τούτων καὶ οὐχὶ ρυμουλκούμενος, εἰς
τρόπον ὥστε νὰ προσδιορίζῃ ὑπευθύνως καὶ ἐλευθέρως τὴν ὁρθὴν πορείαν
κοινωνικῆς ἐξελίξεως.

Ἐτονίσθη σχετικῶς ἡ διπλὴ σχέσις τοῦ νέου ἀνθρώπου πρὸς τὴν κοι-
νωνικὴν ζωὴν. Διαμορφώνεται μὲν οὗτος εἰσερχόμενος εἰς μίαν κοινότητα
βίου διὰ τῶν θεσμῶν τῆς καὶ τοῦ συστήματος ἀξιών τῆς, ἀλλὰ συγχρόνως
ὡς πρόσωπον ἐλεύθερον συμβάλλει εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν ταύτης.

Δὲν ἐγένετο δεκτὴ πρὸ πάντων ἡ διατύπωσις ἀντιπροσώπων τῶν ἐκεῖ-
θεν τοῦ Παραπετάσματος χωρῶν, ὅτι σκοπὸς τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς εἶναι
ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν σημερινὴν σοσιαλιστικὴν ὁργάνωσιν τῆς
κοινωνίας. Τοὺς ἀντετάχθη, ὅτι πᾶσα κοινωνία ἐκάστοτε προσδιορίζεται ἀπὸ
ἄλλους ὅρους. Ἄλλοι ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἄλλοι
θὰ εἶναι μετὰ μίαν δεκαπενταετίαν, ὅτε οἱ νῦν μορφωνόμενοι ἐν τοῖς scho-
λαίοις θὰ δράσουν κοινωνικῶς. Τότε θὰ ὑπάρξουν καὶ νέοι ὅροι προσαγόμε-
νοι ἀπὸ τὰς ἐν τῷ μεταξύ ἐπιτεύξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰς ἐφαρμογὰς των,
ὡς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους παράγοντας πολιτιστικῆς πορείας, τοὺς ὁποίους καὶ
αὐταὶ αἱ σοσιαλιστικαὶ κοινωνίαι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν.

Ὁ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον καθορισμὸς τοῦ διαγράμματος τῆς Κοινωνικῆς
ἀγωγῆς ἀνεγνωρίσθη, ὅτι δι' ἑκάστην χώραν δέον νὰ εἶναι ἄλλος. Ἐκεῖθεν
καὶ ἡ εὐθύνη τῶν θεωρητικῶν τῆς παιδείας ἐκάστης χώρας διὰ τὸν καθο-
ρισμὸν του.

Β' - Ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνος ἀντιπροσώπου ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Oslo.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης μελέτης, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, προσέβη ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Oslo εἰς ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν γερμανιστί, ἔχουσιν ὡς θέμα :

« Die Sozialerziehung als Formung des sozialen Blickes ».

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη εἰς ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἔχει ὡς κάτωθι.

Ἡ κοινωνικὴ ἀγωγή ὡς διαμόρφωσις κοινωνικοῦ βλέμματος.

Ἀρχὴ γεννήσασα τὴν παιδευτικὴν λειτουργίαν κατὰ τὴν κλασσικὴν ἐποχὴν ἦτο « τὸ παιδεύεσθαι πρὸς τὰς πολιτείας » κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστοτέλους¹. Ἡ αὖξήσις ὅμως τῆς γνώσεως εἰς ἔκτασιν καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τῆς κατατμήσεώς της εἰς ἐιδικότητας ἤγαγον εἰς μίαν σύγχυσιν ὡς πρὸς τὸν βασικὸν σκοπὸν τῆς παιδείας.

Μία ἔτι περαιτέρω ἀσάφεια ἐγεννήθη ἐκ τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν πόλιν - κράτος εἰς τὰ μεγάλα ἔθνη καὶ κράτη καὶ Ἐνώσεις κρατῶν τῆς ἐποχῆς μας. Εἰς τὰ ἀνωτέρω προσετέθη ἡ ἡυξημένη περιπλοκὴ σχέσεων ὅχι μόνον ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ζωῇ ἐκάστου κράτους, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὰς σχέσεις μετὰ ξένων κρατικῶν ὀργανισμῶν, οἵτινες, καίτοι μακρὰν εὐρισκόμενοι προσδιορίζουν τὴν πορείαν ζωῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν των καθ' ἑκάστον κρατῶν.

Ἡ θεωρία τῆς ἀγωγῆς ὑποχρεοῦται σήμερον νὰ ζωοποιήσῃ ἐκ νέου τὴν ἐν ἀρχῇ μνημονευθεῖσαν ἀποστολὴν τῆς παιδείας, ὡς παιδείας πρὸς κοινότητα ζωῆς. Ἐν συναφεῇ ὅμως πρὸς τὸ γενικώτερον τοῦτο καθήκον ἐμφανίζεται καὶ ἐν εἰδικώτερον. Τοῦτο εἶναι ὁ σαφὴς προσδιορισμὸς τοῦ περιεχομένου τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος πρέπει νὰ ἀφορμᾷται ἐκ δύο ἐπόψεων. Δέον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τόσον αἱ εἰδικαὶ σχέσεις καὶ δεδομένα τῆς ἐκασταχοῦ ἐθνικῆς ζωῆς, ὅσον καὶ αἱ γενικώτεραι ἀρχαὶ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, τὰς ὁποίας ἀπέκτησεν ἡ ἀνθρωπότης δι' ἐμπειριῶν αἰώνων.

Ἡ διπλὴ αὕτη βάσις ὑποδεικνύει μίαν διπλὴν καθοδήγησιν τῆς παιδευομένης νεότητος. Κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ τὴν προσανατολίσωμεν διὰ τὰ συγκεκριμένα γεγονότα καὶ ὅρους ζωῆς τῆς ἐθνικῆς ὁλότητος μετὰ τὰ προβλήματα τῆς καὶ τὰς προοπτικὰς τοῦ μέλλοντός της, τόσον τὰς εὐνοϊκὰς ὅσον καὶ τὰς δυσμενεῖς, ἐκπαιδεύοντες αὐτὴν ὥστε νὰ τῆς καταστήσωμεν σαφεῖς τὰς ἐκείθεν ἀνακυπτούσας ὑποχρεώσεις.

Ἀκολουθῶς δέον νὰ ἀσκήσωμεν τὴν νεολαίαν εἰς μίαν θεώρησιν δευτέρου βαθμοῦ. Τὸ βλέμμα της πρέπει νὰ συνηθίσῃ, ὥστε νὰ βλέπῃ εὐκρινῶς τὴν εὐρυτέραν καὶ ἀποφασιστικωτέραν δύναμιν παντὸς κοινοῦ, ἐν συγκρίσει πρὸς ἕκαστον ἀτομικόν. Ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ταύτην δι' ἐπίτευξιν καθαρότητος βλέμματος καταφαίνεται ὁ ρόλος τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Οὗτος δὲν εἶναι μόνον πληροφοριακός, ἀλλ' ἐγκείται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν διαμόρφωσιν μιᾶς συνειδήσεως εὐθύνῃς διὰ πᾶσαν κοινὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ συναίσθημα τοῦτο εὐθύνῃς ἀναφαίνεται μὲ ἡῤῥξημένην ἔντασιν κατὰ τὰς περιπλόκους καταστάσεις, αἵτινες ἐπιβάλλουν ἀπαιτήσεις οὐχὶ ἀμέσως προφανεῖς. Ζωὴ σημαίνει ἀστάθεια συνεχῶς ὑπερβαινομένη, ἔνεκα τῆς πολυπλότῃς καὶ τῆς μεταβλητότητος τῶν προσδιοριστικῶν παραγόντων της, ὡς καὶ τῆς ἑτερογενείας τούτων. Ἡδὴ ἀπὸ τῆς σχολικῆς περιόδου δέον νὰ διδαχθῇ ἡ νεολαία, ὅτι ἐν τῇ ὁμαδικῇ ζωῇ ἀναφαίνονται ἀδιαλείπτως ἡμέραι κρίσεων. Ἡ μοναδικότης ἐκάστης κρίσεως ὑποχρεώνει ἕκαστον πολίτην νὰ λαμβάνῃ θέσιν ἔναντι ταύτης, ὑπὸ ἰδίαν του εὐθύνην. Εἶναι ἀνήθικον δι' αὐτὸν τόσον νὰ παραμένῃ κατὰ μέρος εἰς στιγμὰς κρίσεως, ὅσον καὶ νὰ ἀφίρῃ ἑαυτὸν νὰ ρυμουλκῇται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς στιγμῆς. Ὁ μέλλων πολίτης εἶναι δυνατὸν διὰ σχολικῆς ἀγωγῆς νὰ ἰκανωθῇ, ὥστε νὰ βλέπῃ σαφέστερον τὸ ἐκάστοτε ἐπιβαλλόμενον « δέον ».

Μία τοιαύτη ἀγωγή ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ της ὑπὸ ἓνα ὄρον. Ἐὰν δὲν ἀρχῇται εἰς τὴν ἀπομονώμενυσιν μιᾶς σειρᾶς διατάξεων, ἢ εἰς ὁρίσμοις ἐννοιῶν θανεισμένων ἀπὸ νομικὰ ἐγχειρίδια, ἀλλ' ἐπιδιώκῃ νὰ διεγείρῃ τὸ κοινωνικὸν αἰσθητήριον τῆς νεότητος, νὰ τὸ ἐκλεπτύνῃ καὶ νὰ τὸ ἐνδυναμώνῃ. Ὁ σκοπὸς οὗτος δέον νὰ ἐπιδιώκεται.

Ἡ γενικὴ παιδεία τῆς νεολαίας μας ἐστῆρίζετο μέχρι ἐσχάτων ἐπὶ δύο βάσεων, τῆς γλωσσικῆς, ἥτις ὡδεγεῖ εἰς τὴν λογοτεχνικὴν μὲν μορφωσιν, καὶ τῆς φυσικομαθηματικῆς, ἥτις διδάσκει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν ἀφῆρημένον συμβολισμὸν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν δράσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς διὰ τῆς τεχνικῆς ἐπιτευχθείσας ἐφαρμογὰς, διὰ νὰ καθίστανται αὗται κοινὸν κτῆμα. Παρίσταται ἀνάγκη σήμερον νὰ δημιουργήσωμεν μίαν τρίτην βάσιν τῆς γενικῆς παιδείας, τὴν διαμόρφωσιν τοῦ κοινωνικοῦ συναίσθηματος καὶ τῆς κοινωνικῆς σχέψεως ἐκάστου μέλλοντος πολίτου.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἔχει ὀπισθέν της μίαν προϊστορίαν ὅχι μόνον ἐν τῇ κλασσικῇ ἀρχαιότητι, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ αἰῶνος μας. Ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς της ὅμως ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία της. Ὁ προσανατολισμὸς περὶ τὰ κοινωνικὰ θέματα δέον μὲν νὰ ἀφορμᾶται ἀπὸ τὸ ἄμεσον περιβάλλον τοῦ νέου ἀνθρώπου, ἀλλὰ βαθυμδὸν νὰ ἀπλώνεται εἰς ὅλον ἐν εὐρυτέρας περιοχάς, ἥτοι ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τοῦ τόπου γεννήσεως πρὸς τὴν ἐθνικὴν κοινότητα καὶ ἀπὸ ταύτης πρὸς τὴν Ἑνωσιν ἐθνῶν, αἵτινα ἀναγνωρίζουν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὅλαι αὗται αἱ κοινότητες ζωῆς

δέον νὰ κατανοοῦνται παρ' ἐκάστου πολίτου, καὶ δὴ οὐχὶ στατικῶς, ἀλλ' ἐν τῇ ἐν χρόνῳ πορείᾳ των.

Ἡ ζωὴ εἰς ὅλας ταύτας τὰς μορφὰς κοινωνίας ἐμφανίζει πολλαπλὴν διαφοροποίησιν, ἥτις γίνεται ὁρατὴ ὡς ἔκφρασις ἀκριβῶς τοῦ πλουσίου περιεχομένου της. Τὸ συναίσθημα, ὅτι ἀνήκει τις εἰς μίαν τοπικὴν κοινότητα ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ὑπέρβασιν τοῦ ἀτομικοῦ. Ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει ἡ συνείδησις ἀλληλεξαρτήσεως τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ἥτις συνείδησις καθιστᾷ σαφεῖς τελικῶς τὰς θετικὰς ἢ ἀρνητικὰς ἐπιδράσεις καὶ ἐκ τῶν ἄλλων κοινοτήτων.

Προφανῶς εἶναι ἀναγκαῖα μία ὕψυνσις τοῦ βλέμματος, διὰ νὰ γίνεται κατανοητὴ ἡ δευτέρα αὕτη σχέσις. Ἀκριβῶς πρὸς αὐτὴν τὴν ὕψυνσιν τοῦ κοινωνικοῦ βλέμματος πρέπει νὰ ἀσκῶμεν συνεχῶς τοὺς μαθητάς μας. Ἡ μεθοδικὴ αὕτη προσπάθεια πρέπει νὰ εἶναι ἐντονος, διότι ὅχι μόνον ἐλλείπει τὸ στοιχεῖον τῆς ἐποπτικότητος, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλαι αἱ δράσεις, αἱ ἐξ ἄλλων ὁμαδικῶν σχηματισμῶν προερχόμεναι, δὲν παρουσιάζονται μὲ σκοποὺς ἀρχίθεν ἐμφανεῖς. Αἱ δράσεις αὗται ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των μόνον βαθμιαίως λαμβάνουν τὴν τελικὴν των μορφήν καὶ κρυστάλλωσιν.

Πᾶς ἄνθρωπος, εἰς οἵανδὴποτε χώραν καὶ ἂν ζῇ, δὲν δύναται νὰ στερηθῇ τῆς αγωγῆς ταύτης. Ἡ γενεὰ μας ἐξῆσε πολλὰ καὶ εἶδε τοιαύτας ἀναστατώσεις καὶ ὑπισθοδρομήσεις, ὥστε νὰ αἰσθάνεται ὡς καθήκον ἕναντι τῆς τώρα ἀναπτυσσομένης γενεᾶς νὰ τῆς παράσχῃ βοήθειαν, ἵνα ὁλοκληρώσῃ τὴν κοινωνικὴν αἴσθησίν της διὰ πολλὰ νέα πράγματα. Τόσον ἡ ἀνύψωσις τῆς ἰδίας της ζωῆς ἀπὸ τοῦ βιολογικῶς ἀτομικοῦ πρὸς τὸ πνευματικῶς προσωπικόν, ὅσον καὶ ἡ διατήρησις μιᾶς ὑγιοῦς κοινωνίας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ὀξύτητα τοῦ ψυχικοῦ βλέμματος.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμώσωμεν τὴν συνείδησιν, ὅτι ἕκαστος πολίτης εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ποιότητα τόσον τῆς ἰδίας του ζωῆς, ὅσον καὶ τῆς τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου. Ἀλλὰ καὶ ἔτι περαιτέρω, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν πανανθρωπίνων ἰδεωδῶν τῆς ἐλευθερίας, δικαιοσύνης καὶ ἀλληλεγγύης.

Ζῶμεν σήμερον εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐκφράζονται ἰδέαι καὶ νὰ διαδίδονται ἔχει ἐξελιχθῇ μέχρι σημείου, ὥστε διὰ τῶν μέσων της νὰ κινῇ τις τὰς μάζας ὅχι μόνον διὰ τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κακόν. Ἀφ' ἑτέρου αἱ φυσικομαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι μὲ τὰς ἐφαρμογὰς των συνεσώρευσαν τόσον μεγάλην ἀφθονίαν μέσων ζωῆς, ὥστε ἡ πληθώρα των καὶ ἡ πολυειδεῖα των νὰ προκαλοῦν μίαν σύγχυσιν εἰς τοὺς σκοποὺς χρήσεώς των.

Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τοιαύτας συγχύσεις εἶναι δυνατόν νὰ ἀποβοῦν καταστροφικοί. Ἀνάγκη ὅπως κηρύξωμεν συναγεμνόν. Τὸν συναγεμνόν τοῦτον μόνον ἡ σχολικὴ παιδεία δύναται νὰ πραγματοποιῇ μὲ τὸν ἥρεμον καὶ νηφάλιον τρόπον ἐνεργείας της, ὅστις κατόπιν μακράειωνος ἐμπειρίας γνωρίζει, πῶς νὰ ἐπηρεάξῃ τὴν ψυχικὴν ποιότητα τῶν γενεῶν.

Ἐν τῇ περιοχῇ τῶν διεθνῶν σχέσεων αἱ πηγαί, ἐξ ὧν ἀπορρέουν ἀντι-

θέσεις καὶ ἐντάσεις ἐκρηκτικαί, δὲν φαίνονται, ὅτι πρόκειται νὰ στεριεύσουν, ἐξ ὧσαν δυνάμεθα νὰ ἐποπτεύσωμεν. Ἡ ἐξισορρόπησις ὅμως τῶν ἀντιθέσεων εἶναι ἐκείνη, ἣτις δύναται νὰ γεννήσῃ τὴν ἡρακλείτειον ἁρμονίαν. Χωρὶς ἐξισορρόπησιν δύνανται νὰ ἐπακολουθήσουν αἱ χεῖριςται συνέπειαι, εἴτε ἀπὸ ὑπερβασιν τοῦ ὀρίου τάσεως, εἴτε ἀπὸ μίαν ἄτονον ἀντίστασιν ἔναντι ἀπαιτήσεων, αἵτινες προσβάλλουν πᾶσαν ἔννοιαν ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ προπόνησις τῆς νέας γενεᾶς διὰ τὰς ἔπειτα εὐθύνας τῆς πρὸς διατήρησιν τοῦ τύπου ζωῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ διὰ τὸ χρέος τῆς, ὅπως λαμβάνη θέσιν ἔναντι τῶν ἐκάστοτε κοινωνικῶν θεμάτων, στενωτέρων ἢ εὐρυτέρων, ἢ ἐπιδιώκουσα οὐχὶ μνημονικὴν μάθησιν, ἀλλὰ ψυχικὸν φρόνημα, δεόν νὰ διακηρυχθῇ ἀπὸ πάντα θεωρητικὸν τῆς παιδείας ὡς ἀνάγκη ζωῆς διὰ πᾶν ἔθνος.

Γ' - Ἡ κοινωνικὴ ἀγωγή ἐν τῇ ἑλληνικῇ σχολικῇ πράξει.

Καίτοι ἀνεγνωρίσθη ὁμοφώνως ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Oslo, ὅτι ὁ τύπος τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς δι' ἐκάστην χώραν δέον νὰ εἶναι ὁ ἰδιάζων πρὸς τὰ συγκεκριμένα προβλήματα ζωῆς της, οὐχ ἦτον ἐπεσημάνθη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ συνεδρίου ἡ ἀνάγκη καθορισμοῦ ἐνὸς διαγράμματος τῆς παιδευτικῆς ταύτης ἐνεργείας, ἔστω καὶ προσωρινοῦ, συντασσομένου ὑπὸ ὑπευθύνων μορφωτῶν, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται προχειρότητες, συγχύσεις, ἢ καὶ αὐθαιρεσίαι, αἵτινες πρὸ τοῦ πολέμου εἶχον ὀδηγήσει εἰς ἀποτυχίαν τὴν νέαν ταύτην παιδευτικὴν προσπάθειαν.

Ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ « Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος μαθημάτων ταῦ Γυμνασίου » τῆς 18 Νοεμβρίου 1931 εἰσῆχθη κατὰ πρῶτον τὸ μάθημα τῆς Ἀγωγῆς τοῦ Πολίτου, μόνον διὰ τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ Γυμνασίου.

Μετὰ τὸν πόλεμον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς καθολικῆς ἀξιώσεως δι' ἀνοικοδόμησιν τῶν ἐρειπίων καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ συμπορευθῇ μετὰ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, κατεβλήθησαν φροντίδες διὰ κατάρτισιν τῶν λειτουργῶν τῆς Δημοτικῆς καὶ Μέσης Παιδείας εἰς τὰ θέματα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν παιδευομένων.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1961 Β. Διατάγματος « Περὶ ἀναλυτικοῦ καὶ ὥρολογίου προγράμματος τῶν Γυμνασίων τῆς πρώτης βαθμίδος » ὥρισθη διὰ μὲν τὴν Β' τάξιν τοῦ Ἑξαταξίου Γυμνασίου ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος « Σπουδὴ τοῦ περιβάλλοντος », διὰ δὲ τὴν Γ' τάξιν « Ἀγωγή τοῦ πολίτου », ἀνάλογος πρὸς τὴν διὰ τὴν Σ' τάξιν ὀριζομένην.

Τὸ ὅλον θέμα τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ἐπραγματεύθημεν θεωρητικῶς εἰς μελέτην ἡμῶν δημοσιευθεῖσαν τὸ 1956 ὑπὸ τὸν τίτλον « *Τὸ μάθημα τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς, περιεχόμενον καὶ μεθοδική του* ». Ἐν αὐτῇ ἐτονίσαμεν τὴν ἀνάγκην καθιερώσεως μαθήματος κοινωνικῆς ἀγωγῆς δι' ὅλας τὰς τάξεις, ἀπὸ τῆς Γ' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ μέχρι τῆς Σ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου.

Ἀπὸ τοῦ 1958 συνετάξαμεν λεπτομερὲς διάγραμμα ἀναλυτικοῦ προγράμματος διδασκίας ὕλης Κοινωνικῆς Ἀγωγῆς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 6 τοῦ Νόμου 4376/1929 ὥρισαμεν, ὅπως διδάσκεται εἰς τὸ ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ τῆς Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς προσορητῆμενον « Πειραματικὸν σχολεῖον τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ».

Τοῦτο εἰς τὰ καθ' ἕκαστον ἔχει ὡς ἑξῆς :

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ
ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΙΑΔΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ
ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τάξις Γ' Δημοτικοῦ.

I. Καθαριότης.

1) Καθαριότης τοῦ προσώπου, τῶν ὀδόντων, τῆς κεφαλῆς, τῶν αὐτῶν, τῆς μύτης, τῶν χειρῶν, τῶν ὀνύχων, τῶν ποδῶν, ὅλου τοῦ σώματος. Ἡ συνήθεια διὰ καθαριότητα.

2) Μέσα καθαριότητος. Ἀπλᾶ μέσα ἀκόμη καὶ ἡ ἄμμος εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἡ ἐγκατάστασις ὕδατος, ἡ ἐγκατάστασις καμπίνας διὰ πλύσιμον. Ἡ ἐγκατάστασις λουτροῦ. Τὰ λουτρά τῶν ἀρχαίων καὶ τὰ σημερινά.

3) Καθαριότης ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων. Καθαριότης καὶ πολυτέλεια.

4) Καθαριότης τῆς κατοικίας. Σκούπισμα, ξεσκόνισμα, ἀσβέστωμα. Ζωύφια ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας: ψύλοι, κορέοι, ψεῖρες, μύγες, κουνούπια.

5) Καθαριότης τοῦ ἀποχωρητηρίου τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου, τῶν δημοσίων χώρων.

6) Καθαριότης τῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ, τῶν αἰθουσῶν καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου, τοῦ δρόμου, τῆς πλατείας, τοῦ λεωφορείου, τῶν ὁχημάτων τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ ὑποχρέωσις ἐκάστου νὰ μὴ πτύη, νὰ μὴ πετᾷ χαρτιά, φλοῦδες κλπ.

7) Καθαριότης τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ τόπου ἐκδρομῶν. Τὸ σκέπασμα τῶν ἀπορριμμάτων μετὰ χῶμα.

8) Καθαριότης τῶν τροφίμων, τῆς ἀποθήκης, τοῦ μαγειρείου, τῶν εἰδῶν ποὺ πωλοῦνται ἀπὸ ἐμπόρους τροφίμων.

9) Αἱ ἡμέραι καθαρισμοῦ. Ὁ καθημερινὸς καθαρισμός. Ὁ μαγαλύτερος καθαρισμὸς καθ' ἑβδομάδα. Ὁ καθαρισμὸς διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ συγκεντρώσεις.

II. Ὁ στολισμὸς τῆς κατοικίας.

1) Τὰ ἄνθη εἰς τὴν κατοικίαν. Τὰ φυτὰ εἰς τὰς κατοικίας τῶν πόλεων.

2) Ἡ κατοικία τῆς ὑπαίθρου. Ἡ εἴσοδος τῆς, ἡ θέσις τοῦ σταύλου, ἡ θέσις τῆς ἀποθήκης. Τὰ ἄνθη εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὸν ἐξώστην.

3) Κῆποι, ἀτομικοί, σχολικοί, κοινοτικοί, δημοτικοί, σταθμῶν σιδηροδρομικῶν κλπ.

III. Συμπεριφορά.

- 1) 'Ο χαιρετισμός και ἡ ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους.
- 2) 'Η ἀποφυγὴ ἐνοχλήσεως τῶν ἄλλων μὲ θόρυβον, μὲ φωνάς, μὲ τὸ ραδιόφωνον, μὲ τινάγματα ταπήτων, μὲ πετάγματα παιγνιδιῶν.
- 3) 'Η παραχώρησις θέσεων εἰς μεγαλυτέρους, εἰς γυναῖκας μὲ μικρὰ παιδιὰ, εἰς ἱερεῖς, εἰς ἀναπήρους ἢ ἀσθενεῖς.
- 4) 'Η σειρὰ προτεραιότητος εἰς τὰ λεωφορεῖα, τὰ ταχυδρομεῖα καὶ ἄλλους χώρους.
- 5) 'Η συμπεριφορὰ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις εἰς οἰκίας, εἰς γραφεῖα, λατρεῖα καὶ ἡ υποχρέωσις νὰ μὴ πειράζουσιν τὰ ξένα πράγματα.
- 6) 'Η συμπεριφορὰ κατὰ τὸ φαγητὸν (νὰ μὴ ὀμιλοῦν μὲ γεμᾶτο τὸ στόμα, νὰ προσέχουσιν νὰ μὴ ἀλείφονται τὰ χεῖλη καὶ τὰ δάκτυλα, νὰ μὴ κτυποῦν τὸ στόμα).
- 7) Τὸ βάδισμα εἰς τοὺς δρόμους καὶ πεζοδρόμια (νὰ μὴ στέκωνται καὶ συζητοῦν).
- 8) Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὰς διαβάσεις, ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διατάξεις τῆς τροχαίας. Τὰ αἷτια τῶν δυστυχημάτων.
- 9) 'Η βοήθεια πρὸς διάβασιν τυφλῶν, γερόντων, παιδιῶν, ἀσθενῶν.

IV. 'Επισκέψεις ὥραίων τοπίων.

Προβολαὶ ἐγχρώμων εἰκόνων μὲ μικρὸν προβολέα τάξεως,
ἢ καὶ films εἰς μικρὸν κινηματογράφον τάξεως.

- 1) Τοπίον ἀνθισμένον τὴν ἀνοιξιν.
- 2) Εἰκὼν ὥραίου καταφύτου χωρίου, εἰκὼν λασπώδους χωρίου, ἢ ξηροῦ χωρὶς δένδρα.
- 3) Μικραὶ ταινίαι ὥραίων μερῶν.

V. Ποιήματα καὶ ᾠσματα.

- 1) Διὰ τὸ ὥραϊο χωριό.
- 2) Διὰ τὸ πατρικὸ σπίτι.
- 3) Διὰ τὴν ὥραιότητα τῆς φύσεως, τῆς ἀνοίξεως, τῆς θαλάσσης, τῶν βουνῶν μας.

Τάξις Δ' Δημοτικοῦ.

I. Συναναστροφή μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

- 1) 'Η χαρὰ ὅταν ἔχη κανεῖς ἀδελφούς, συγγενεῖς, φίλους, γνωρίμους.
- 2) 'Η λύπη, ὅταν ζῇ κανεῖς μόνος ἢ εἰς ἔρημον μέρος.

3) Πῶς πολλοὶ ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ εἶναι ἐγωῖσται καὶ σκέπτονται μόνον τὸν ἑαυτὸν τους.

4) Διασάφεις, ὅτι τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ποὺ ἀπολαμβάνομεν, τὰ κατασκευάζουν οἱ ἄλλοι.

5) Ἡ ὑποχρέωσις νὰ ἀγαπῶ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ νὰ δεικνύω καλὴν συμπεριφορὰν.

6) Πῶς νὰ μὴ ἐνοχλῶ τοὺς ἄλλους με λόγους, με ζημίας τῶν πραγμάτων τῶν, τῆς κατοικίας τῶν, τοῦ ἐπαγγέλματός τῶν, τῶν καρπῶν τῶν.

7) Πῶς νὰ βοηθῶ τοὺς ἄλλους, με ἕνα καλὸν λόγον ὅταν εἶναι στενοχωρημένοι, με βοήθειαν ὅταν κινδυνεύουν, με προθυμίαν ὅταν δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν.

8) Ἡ βοήθεια με πράγματα καὶ με χρήματα, ὅταν ἔχουν κακοτυχίᾳ.

9) Πῶς ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς κακοτυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ ἔλθουν.

10) Τί μᾶς σώζει ἀπὸ τὰς κακοτυχίας. (Οἱ φίλοι, οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἡ πατρίς μας). Παραδείγματα (πόλεμοι, σεισμοί, πλημμύραι, ἐπιδημίες, ἀτομικὰ κακά, βλάβη καρπῶν).

II. Τὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

1) Ἡ εὐκρίνεια. Ἡ ἀποφυγὴ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, χάριν ὠφελείας ἢ ἀπὸ ἐγωῖσμόν.

2) Ἡ διαρκὴς μόρφωσις καὶ καλλιτέρευσις τοῦ ἀνθρώπου με τὸ σχολεῖον, με τὴν ἐκκλησίαν, με τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἐργασίαν, με τὴν μελέτην βιβλίων, με συναναστροφὴν, με μίμησιν τῶν καλλιτέρων του, με ταξείδια.

3) Ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπαγγέλματος νὰ παράγῃ τις ἀγαθὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τὴν πατρίδα, καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

4) Παραδείγματα εὐεργετῶν τοῦ τύπου τῶν, ὅλης τῆς πατρίδος τῶν, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

5) Ἡ ὑποχρέωσις ἐκάστου ἀνθρώπου νὰ προοδεύῃ καὶ νὰ μὴ μένῃ στάσιμος εἰς ὅ, τι εὗρηκε.

III. Ἐπισκέψεις. Προβολαὶ ἐγχρώμων εἰκόνων μὲ προβολέα τάξεως, ὥς καὶ κινηματογράφον τάξεως.

1) Ἐπισκέψεις κοινωφελῶν ἔργων.

2) Προβολαὶ εἰκόνων ἰδρυμάτων.

3) Κινηματογραφικὰ ἔργα.

IV. Βιογραφίαι ἐξαιρετικῶν προσώπων. Ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς των.

- 1) Τοπικῶν φυσιογνωμιῶν.
- 2) Πανελληνίων φυσιογνωμιῶν.
- 3) Διεθνῶν φυσιογνωμιῶν.

Τάξις Ε' Δημοτικοῦ.

I. Αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ζήσιν.

- 1) Τὰ μέσα συντηρήσεως (τροφή, ἐνδυμασία, κατοικία, συντήρησις κατοικίας, ὑγιεινὴ τοῦ ὁργανισμοῦ, θεραπεία τοῦ ὁργανισμοῦ ἀπὸ ἀσθενείας.
- 2) Τὰ ἔξοδα μορφώσεως, ψυχαγωγίας, συναναστροφῶν μετὰ τοὺς ἄλλους, ταξειδίων.
- 3) Τὰ ἀτομικὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἔχω ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, ἢ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου.
- 4) Τὰ κοινὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια μᾶς δίδει ἡ πατρίς μας. Ἡ ἀσφάλεια νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλῇ κανεὶς καὶ νὰ μὴ μᾶς κλέπτῃ, ἢ ἀρπάξῃ ὅ,τι ἔχομεν. Ἡ ἀστυνομία. Ὁ στρατός, ποὺ φυλάττει τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας.
- 5) Οἱ δρόμοι, τὰ σχολεῖα, αἱ ἐκκλησίαι, οἱ κῆποι, αἱ πλατεῖαι ὡς κοινὰ ἀγαθὰ.
- 6) Ἡ προφύλαξις μας ἀπὸ μεγάλης ἀσθενείας διὰ τῶν μέτρων τῆς πατρίδος μας, δι' ἐμβολιασμῶν, διὰ ψεκασμῶν, δι' ὑδραγωγείων, δι' ἔργων ἀποχετεύσεως καὶ καθαριότητος.
- 7) Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὰς ἀσθενείας μετὰ τὰ νοσοκομεῖα, μετὰ τοὺς ἱατροὺς τῆς ὑπαίθρου.
- 8) Ἡ πρόληψις καταστροφῶν. Ἡ βοήθεια ἀπὸ καταστροφὰς ἐκ σεισμῶν, πλημμυρῶν, πυρκαϊῶν.
- 9) Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὴν πείναν λόγῳ καταστροφῆς τῶν καρπῶν μιᾶς περιοχῆς.
- 10) Ὑποχρέωσις διὰ τὰ κοινὰ ἀγαθὰ, νὰ μὴ τὰ καταστρέφω (θρανία, κτήρια, δρόμους, κήπους καὶ καθίσματά των, τηλεφωνικὰ σύρματα), διότι τὰ χρησιμοποιοῦν ὅλοι.
- 11) Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὴν ὑπαίθρον.

II. Ὁ ἀτομικὸς πλοῦτος καὶ ἡ παραγωγή του.

- 1) Τὸ ἐπάγγελμα ὡς μέσον δημιουργίας ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ πλούτου.
- 2) Ἡ ἀξία παντὸς ἐπαγγέλματος ὡς κοινωνικοῦ λειτουργήματος.
- 3) Ἡ ἠθικὴ κατωτερότης τοῦ ζῶντος χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἔστω καὶ ἂν εὖρε περιουσίαν.

4) Τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ ἐκ τῆς ἐργασίας (χαρὰ τῆς δημιουργίας, ἀμίλλα, ἀνάπτυξις τῆς εὐφυΐας, διαρκὲς τελειοποιήσις, ἀνάπτυξις τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ιδέας τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως).

5) Τὰ κακὰ ἐκ τοῦ παρασιτισμοῦ καὶ τῆς ἀργίας.

6) Ἡ προκοπὴ εἰς τὸ ἐπάγγελμα μὲ τὴν ἐργατικότητα, τὴν μελέτην, εὐφυΐαν, τὴν ἐφευρετικότητα, τὴν ἀνωτέραν ποιότητα τῶν παραγομένων, μὲ τὴν ἐντιμότητα.

7) Διάρκρισις ἀναλόγως τῆς ἐπιτυχίας (μικροί, μέσοι, μεγάλοι ἐπιχειρηματαί).

8) Ἰδρυταὶ ἐταιρειῶν καὶ συνεταιρισμῶν.

9) Ἐπαγγελματαί, τεχνῖται, βιοτέχναι, ἐργάται.

10) Ἡ πρόοδος τῆς τεχνικῆς καὶ τῶν ἐφευρέσεων. Ἡ ἀνάγκη διαρκοῦς μορφώσεως καὶ σπουδῆς εἰς ὅλα τὰ ἐπάγγελα.

III. Ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος καὶ ἡ αὐξήσις του.

1) Πῶς ἡ αὐξήσις τῶν ἰδιωτικῶν ἀγαθῶν διὰ τῆς ἐργασίας αὐξάνει καὶ τὸν πλοῦτον ἐνὸς ἔθνους, μὲ τὸν ὅποιον τοῦτο κάμνει τὰ κοινὰ ἔργα.

2) Τὸ ποσὸν τῶν ἐθνικῶν εἰσοδημάτων κατὰ κεφαλὴν εἰς τὰ διάφορα κράτη. Τὰ κρατικά ἔσοδα ἐκ φόρων. Προοδευτικὴ φορολογία.

3) Αἱ πηγαὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου τῆς Ἑλλάδος.

4) Δυνατότητες αὐξήσεως τῆς γεωργίας, κτηνοτροφίας, δασῶν.

5) Δυνατότητες αὐξήσεως τῆς βιομηχανίας, τῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας.

6) Δυνατότητες αὐξήσεως τοῦ τουρισμοῦ.

7) Δυνατότητες αὐξήσεως τῆς ναυτιλίας.

8) Δυνατότητες αὐξήσεως τῆς ἀλιείας.

9) Δυνατότητες αὐξήσεως τῶν μεταλλείων.

10) Δυνατότητες αὐξήσεως τῆς μορφώσεως τῶν Ἑλλήνων μετानαστῶν.

Τάξις τῆς Δημοτικῆς.

I. Τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

1) Ἡ διαίρεσις τῶν ἀνθρώπων εἰς ἔθνη.

2) Ἡ ποικιλία ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν πολλῶν λαῶν καὶ ἔθνῶν καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς πρὸς τὴν ποικιλίαν ποὺ εὐρίσκομεν εἰς τὰ ζωικά εἶδη.

3) Τὰ γνωρίσματα ποὺ διακρίνουν τὰ ἔθνη: Τόπος, γλῶσσα, θρησκεία, ἱστορία, συναίσθημα ἐνότητος καὶ θέλησις ἐλευθερίας.

4) Πῶς ἡ ὁργάνωσις ἐνὸς λαοῦ εἰς πολιτείαν μὲ ἰδίαν διοίκησιν καὶ νόμους μεταβάλλει ἓνα λαὸν εἰς ἔθνος.

5) Ἡ ἰθαγένεια καὶ ἡ ὑπηκοότης. Προστασία ἐκάστου κράτους εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

6) Οἱ ἄνευ πατρίδος καὶ ὑπηκοότητος ἄνθρωποι. Οἱ ὑπόδουλοι εἰς ξένους.

II. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ ἡ ὁργάνωσίς της.

1) Τὰ ὅρια τοῦ κράτους καὶ τὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

2) Ἡ ἀκεραιότης τῆς χώρας μας καὶ ἡ φρούρησις τῶν συνόρων διὰ τοῦ στρατοῦ μας.

3) Ἡ ἀλληλεγγύη ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διὰ τὸν τελευταῖον Ἑλληνικὸν βράχον καὶ ἡ θυσία διὰ τὴν ἐλευθερίαν.

4) Ἡ κοινότης καὶ ὁ δῆμος. Ἀρχαὶ κοινοτικάι καὶ δημοτικάι.

5) Τὸ σχολεῖον, ἡ ἐκκλησία, τὸ ταχυδρομεῖον, ἡ ἀστυνομία.

6) Ὁ νομὸς καὶ ἡ διοίκησίς του.

7) Ἡ κυβέρνησις ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ τρόπος ἐκλογῆς της.

8) Τὸ Σύνταγμα, οἱ νόμοι, τὰ διατάγματα.

9) Τὸ πολίτευμά μας τῆς Συνταγματικῆς βασιλείας.

III. Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

α'. Ποσοτικαὶ δυνάμεις :

1) Ἡ ἔκτασις τῆς πατρίδος καὶ τὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὰ διάφορα προϊόντα.

2) Ἡ ἔκτασις καὶ τὸ εἰσόδημα τῆς Ἑλλάδος ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας χώρας.

3) Ὁ ἀλύτρωτος Ἑλληνισμὸς (Τουρκίας, Ἀλβανίας).

4) Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός.

5) Ὁ Ἔξω Ἑλληνισμὸς (Κύπρος).

β'. Πνευματικαὶ δυνάμεις :

1) Ἡ φιλοπατρία.

2) Ἡ εὐσέβεια.

3) Ὁ οἰκογενειακὸς θεσμός.

4) Ἡ φιλοτιμία.

IV. Τὰ καθήκοντα τοῦ Ἑλλήνος πολίτου.

1) Τὸ καθήκον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ὑπερασπίσεως τῆς πατρίδος.

2) Τὸ καθήκον τῆς πληρωμῆς φόρων.

- 3) Τὸ καθήκον τῆς ἐπαγρυπνήσεως διὰ τὴν τήρησιν τῶν νόμων.
- 4) Τὸ καθήκον τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρίστων πολιτῶν ὡς κυβερνητῶν.
- 5) Τὸ καθήκον τῆς βοήθειας πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἰ. Τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνου πολίτου.

- 1) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας ζωῆς, κινήσεως καὶ ἐργασίας τοῦ προσώπου.
- 2) Τὸ δικαίωμα ἐλέγχου τῆς κυβερνήσεως, τῶν πράξεών της καὶ τῶν ἰδεῶν της.
- 3) Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι.
- 4) Τὸ δικαίωμα πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας.
- 5) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως.
- 6) Τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως ὑπὸ ἀδεκάστων δικαστηρίων.
- 7) Κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἐκάστου.

ἸΙ. Συγκρίσεις τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν ἄλλων χωρῶν.

- 1) Χῶραι μὲ ἴσον πληθυσμόν.
- 1) Χῶραι μὲ μεγαλύτερον πληθυσμόν.
- 3) Χῶραι μὲ μικρότερον πληθυσμόν.
- 4) Μὲ ἄλλο σύστημα διακυβερνήσεως (ὀλοκληρωτικόν).
- 5) Οἱ γείτονές μας.
- 6) Οἱ σύμμαχοί μας.
- 7) Ὁ Ὀργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Τάξις Α' Γυμνασίου.

Ι. Τρόποι συμπεριφορᾶς.

1) Ἡ ὑποχρέωσις νὰ μὴ ἐνοχλῇ τις τοὺς ἄλλους μὲ τὰ παιγνίδια του, μὲ τὰς φωνάς του, μὲ θορύβους, μὲ ραδιόφωνον κλπ. Νὰ μὴ πετᾷ νερὸ ἢ ἀπορρίμματα εἰς τοὺς κατοικοῦντας τὰ χαμηλότερα διαμερίσματα. Νὰ μὴ πειράζῃ ἄνθη καὶ καρποὺς ξένους, ἀκόμη καὶ εἰς δημοσίους κήπους καὶ δενδροστοιχίας.

2) Ἡ τήρησις τῆς σειρᾶς εἰς τὰ μέσα συγκοινωνίας, εἰς ἀγοράς, εἰς πληρωμάς, εἰς θυρίδας. Ἡ ὑποχρέωσις νὰ δίδωμεν τὴν θέσιν μας εἰς τοὺς μεγαλύτερους, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, εἰς ἀναπήρους, εἰς ἱερωμένους. Νὰ τοὺς βοηθῶμεν νὰ περάσουν πολυσυχνάστους δρόμους, ἢ νὰ σηκώσουν βαρέα πράγματα ποὺ μεταφέρουν ἐξ ἀνάγκης.

3) Νὰ μὴ κοροιδεῖν κανεὶς ἀσχήμους, μικρόνους, χωλούς, ψυχοπαθεῖς. Νὰ μὴ δίδῃ παρωνύμια. Νὰ μὴ προσέχῃ τὸ σωματικὸν ἐλάττωμα ποὺ τυχὼν ἔχει ἐν ἑαυτῷ. Νὰ μὴ πληγώνῃ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ πειρακτικὰ του ἀστεῖα.

4) Κατὰ τὴν συνομιλίαν νὰ σιωπᾷ τις πρὸ τῶν μεγαλύτερων. Νὰ ὁμιλῇ ὅταν ἔλθῃ ἢ σειρά του. Νὰ μὴ ὑπερπηδᾷ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνομιλητοῦ του, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀναγνωρίζῃ, ὅταν εἶναι βάσιμα.

5) Ἡ ὑποχρέωσις νὰ ἀποφεύγῃ τις κακολογίας, διαδόσεις, δυσφημίσεις, ἀκόμη καὶ ὅταν γνωρίζῃ κάτι. Νὰ μὴ κατηγορῇ τὸν ἀποχωροῦντα ἀπὸ συντροφιάς, διότι οἱ ἄλλοι θὰ σκεφθοῦν, ὅτι θὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ δι' αὐτούς, ὅταν φύγουν. Αἱ συχνὰ βαρεῖται συνέπειαι ἐξ ἐπιπολαίας δυσφημίσεως (παράδειγμα ἐκ τῆς ζωῆς).

6) Ὁ χαιρετισμὸς πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς καθήκον. Ἡ σεμνότης καὶ ἐγκαρδιότης κατ' αὐτόν. Ἡ πρὸς τοὺς μεγαλύτερους φανέρωσις σεβασμοῦ. Ἡ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις εὐπρέπεια καὶ ὑποχρέωσις νὰ εἶναι τις διακριτικὸς, νὰ μὴ περιεργάζεται τὰ πράγματα τῶν ἄλλων. Νὰ εἶναι εὐχάριστος καὶ μετρονόμενος.

II. Καθαριότης.

1) Ἡ καθαριότης τοῦ σώματος καὶ ἡ μείωσις τῆς ὑπολήψεως ἐκ τῆς ρυπαρότητος ἑνὸς ἀτόμου.

2) Ἡ καθαριότης τῶν ἐνδυμάτων.

3) Ἡ καθαριότης τῆς κατοικίας.

4) Ἡ καθαριότης καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν σχολικῶν χώρων, τῶν ἐπίπλων, τῆς αὐλῆς, τοῦ ἀποχωρητηρίου τοῦ σχολείου.

- 5) Ὁ σεβασμὸς τῆς καθαριότητος τῶν δημοσίων χώρων, ὁδῶν, πλατειῶν, μέσων συγκοινωνίας, δημοσίων καταστημάτων.
- 6) Ἡ καθαριότης εἰς περιοχὰς ἐκδρομῶν καὶ τουρισμοῦ.
- 7) Ἡ καθαριότης τῶν τροφίμων καὶ πολυμένων εἰδῶν.
- 8) Τὸ σύστημα καθαριότητος εἰς ἐκάστην ἀπὸ τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις.
- 9) Ἡ εὐχάριστος ἐμφάνισις ἐκάστου προσώπου ὡς κοινωνικὸν καθῆκον.
- 10) Ἡ ὥραιότης καὶ ἡ ἀπονομὴ βραβείων εἰς ἰδιωτικὰ οἰκήματα καὶ οἰκήματα ἰδρυμάτων.
- 11) Ἡ καθαριότης μας ὡς φυλῆς καὶ ἡ σχέσις της πρὸς τὸν τουρισμὸν τῆς πατρίδος μας, καὶ τὴν προτίμησιν τῶν προϊόντων μας.

Τάξις Β' Γυμνασίου.

Ι. Ὁ καλὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου.

- 1) Τὸ καθῆκον νὰ εἶναι τις εὐχάριστος εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ τοὺς σέβεται καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ, νὰ μὴ παραπονῇται διαρκῶς καὶ νὰ μεμψιμοιρῇ.
- 2) Ἡ ὑποχρέωσις νὰ μὴ ἀδικῇ τις τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς συναλλαγάς, μὲ ἀπάτην ἢ μὲ ψεῦδη.
- 3) Νὰ βοηθῇ κάθε ἄνθρωπον, πὺν θὰ εὗρεθῇ εἰς ἀνάγκην ὕλικήν, ἡθικήν, εἰς θλίψιν ἀπὸ ἀτύχημα, ἀπὸ ἀσθένειαν.
- 4) Τρόποι βοήθειας: ὁ καλὸς λόγος καὶ ἡ συμβουλὴ, ἡ βοήθεια εἰς κίνδυνον, ἡ βοήθεια κατὰ τὰς σπουδὰς, δι' εὐρεσιν ἐργασίας, διὰ προαγωγὴν, διὰ πρόοδον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις.
- 5) Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀποφυγὴ τοῦ ψεύδους. Ἡ σιωπὴ, ἡ διπλωματία ἔναντι ἀδυνάτων πνευματικῶς, ἢ εἰς δυσκόλους περιστάσεις.
- 6) Ἡ μόρφωσις τοῦ ἀτόμου. Πῶς αὕτη ἀρχίζει μὲ τὴν γέννησιν καὶ τελειώνει μὲ τὸν θάνατον. Μέσα μορφώσεως: ἡ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖον, ἡ ἐκκλησία, οἱ μεγαλύτεροι καὶ ἀνώτεροί μας, αἱ ὀργανώσεις, ὁ στρατός, τὰ βιβλία, αἱ ἐφημερίδες, τὰ περιοδικά, τὰ θεάματα, τὰ μουσεῖα, τὰ ταξεῖδια. Κακὰ βιβλία καὶ κακὰ θεάματα βλάπτοντα τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ μέλλον τῶν νέων.
- 7) Σύγκρισις μορφωμένων καὶ ἀμορφῶτων εἰς μίαν συντροφίαν, εἰς μίαν συζήτησιν, εἰς ἐπαγγελματικὰς ἀπασχολήσεις, εἰς διασκέδασεις.
- 8) Ἡ σκληραγωγία τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ ἀξία της. Τὰ κακὰ ἐκ τῆς μαλθακότητος. Μέσα σκληραγωγίας (ἡ ἐργασία, τὰ sports, αἱ ὁδοιπορίαι καὶ ἐκδρομαί).
- 9) Ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ δημιουργία. Ἡ ὑποχρέωσις παντὸς ἀτόμου, ἐφ' ὅσον καταναλώνει ἀγαθὰ, νὰ παρᾷ καὶ ἀγαθὰ. Τὰ κακὰ ἐκ τῆς μὴ ἐργασίας καὶ αἱ συνέπειαι ζωῆς ἄνευ ἐπαγγέλματος.
- 10) Τὰ κακὰ τοῦ παρασιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς πλεονεξίας.

11) Τὸ θάρρος καὶ ἡ αἰσιοδοξία εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ ὑπομονὴ κατὰ τὰς δυσκολίας καὶ ἀποτυχίας καὶ ἡ ἐπιμονὴ δι' ὑπερνίκησιν τῶν ἐμποδίων.

12) Τὸ πρόγραμμα ζωῆς καὶ ἡ τάξις εἰς τὴν ἐργασίαν.

13) Ἡ αὐτακυριαρχία εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ, εἰς τὸν θυμὸν, εἰς τὴν σπατάλην.

14) Ἡ ἀνεκτικότης καὶ ἡ μεγαλοψυχία ἀπέναντι τῶν ἐνοχλούντων ἡμᾶς.

15) Ὁ ἄλτρουϊσμός καὶ τὰ κακὰ τοῦ ἀτομισμοῦ, τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς συμφεροντολογίας.

II. Ὁ πατριωτισμός.

1) Αἱ μορφαὶ τοῦ πατριωτισμοῦ κατὰ τὴν εἰρηνικὴν περίοδον :

α) Ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης.

β) Ὁ εὐσυνείδητος καὶ προοδευτικὸς ἐπαγγελματίας.

γ) Ὁ δημιουργῶν ἀνώτερα ἔργα προόδου.

δ) Ὁ καλὸς πολίτης εἰς τὴν σχέσιν του πρὸς τοὺς νόμους, φόρους, ἐκλογάς.

ε) Ὁ εὐεργετῶν τὸ χωρίον του, τὴν ἐνορίαν του, τὴν πόλιν του, τὸ ἔθνος του.

2) Αἱ μορφαὶ τοῦ πατριωτισμοῦ κατὰ τὸν πόλεμον :

α) Ἡ προθυμία πρὸς στρατεύσιν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ γενναϊότης κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος.

β) Ἡ ἀλληλεγγύη καὶ προσφορά ὅλων τῶν πολιτῶν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

3) Παραδείγματα καλοῦ πολίτου καὶ κακοῦ πολίτου (ἐκ τῆς ἱστορίας, τόσον τῆς παλαιότερας, ὅσον καὶ τῆς σημερινῆς).

Τάξις Γ' Γυμνασίου

I. Ἡ κοινωνικὴ ζωή.

1) Διατί ζοῦν οἱ ἄνθρωποι κατὰ κοινωνίας. Ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ ἐμφύτου ὁρμῆς πρὸς κοινωνικότητα. "Ἄλλαι ἐσφαλμέναι γνώμαι, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἀλληλοεξοντώνοντο οἱ ἄνθρωποι.

2) Ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν συμβίωσιν.

3) Ἡ ἀλληλοβοήθεια κατὰ κινδύνους φυσικοῦς.

4) Ἡ εἰδίκευσις εἰς ἐπαγγέλματα καὶ αἱ ἀγαθαὶ συνέπειαι τῆς.

5) Τὸ ἐπάγγελμα ὡς διέξοδος τῆς ἐμφύτου δημιουργικῆς ὁρμῆς, ὡς μέσον πλουτισμοῦ καὶ ὡς κοινωνικὸν λειτουργήμα.

6) Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος κατὰ τὴν κλίσιν ἐκάστου, κατὰ τὰς

ἱκανότητάς του, κατὰ τὰς δυνατότητας τακτοποιήσεως εἰς αὐτὸ καὶ κατὰ τὰς οἰκονομικὰς δυνάμεις τῆς οἰκογενείας του.

7) Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς τὸν χαρακτῆρα. Ἡ δι' αὐτοῦ ἄσκησις εἰς τὴν ἀμιλλαν, ἀκριβειαν, φιλοτιμίαν, παρακολούθησιν τῶν νέων προόδων καὶ ἐξελίξεων, συνέχισιν μορφώσεως.

8) Τὰ παραγωγικὰ ἐπαγγέλματα (ὁ γεωργός, ὁ τεχνίτης, ὁ ἱδρυτῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεως, ἐνὸς συνεταιρισμοῦ, ὁ ἐπιστημονικὸς ὀργανωτής).

9) Τὰ παρασιτικὰ ἐπαγγέλματα (ὁ ζῶν ἀπὸ εἰσοδήματα χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ὁ μεταπράτης, ὁ αἰσχροκερδής, ὁ θεσιθῆρας).

10) Ἐπαγγέλματα προάγοντα τὸν πολιτισμόν : Ὁ ἐπιστήμων, ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἐφευρέτης, ὁ μέγας πολιτικός, ὁ ἀναμορφωτῆς μιᾶς χώρας.

II. Ἀσθένειαι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

1) Ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ κόπου τοῦ ἄλλου, τῆς εὐπιστίας του, τῆς ἀνηλικότητός του, τῆς ἀδυνάτου γυναικός.

2) Ἡ δωροδοκία, ὁ δεκασμὸς καὶ αἱ συνέπειαι τῶν.

3) Ἡ εὖνοια καὶ τὸ « ρουσφέτι » πρὸς συγγενεῖς, πρὸς τοὺς φίλους τοῦ κόμματός του, πρὸς μὴ ἀξίους γνωστοὺς του.

4) Ἡ ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία τῶν πολιτῶν διὰ τὰ κοινὰ καὶ αἱ συνέπειαι τῶν. Ἡ ὑποχρέωσις, ὅταν βλέπῃ τις τὴν κλοπὴν, τὴν διαφθοράν, τὴν παρὰ βᾶσιν τῶν νόμων, νὰ μὴ ἀδιαφορήσῃ.

5) Ἡ ἀδικία καὶ τὰ εἶδη τῆς : Ὁ δολιευόμενος, ὁ κλέπτων, ὁ ἀρπάζων καὶ ληστεύων πράγματα εἴτε ἰδιωτῶν εἴτε τοῦ δημοσίου. Ὁ αἰσχροκερδής, ὁ μαυραγορίτης, ὁ νοθεύων τροφίμα, ὁ ἀποκρύπτων τροφίμα, ἵνα κερδοσκοπήσῃ. Ὁ καταχραστής, ὁ ἐργολάβος ὁ κατασκευάζων δημόσια ἔργα μὲ κακὰ ὑλικά, ὁ προμηθευτὴς ὁ πωλὼν εἰς τὸ κράτος εἶδη ἀκατάλληλα, ὁ ἀποκρύπτων τὰ εἰσοδήματά του φοροφυγὰς καὶ φοροκλέπτης.

Τάξις Δ' Γυμνασίου.

I. Ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος καὶ ὁ ὑλικὸς πολιτισμός.

1) Τὰ ἀγαθὰ τὰ ἀπαραίτητα διὰ συντήρησιν : τροφίμα, κατοικία, ἐνδυμασία, μόρφωσις, ταξείδια, ὑγιεινὴ, θεραπεία ἀσθενειῶν.

2) Τὰ ἀτομικὰ ἀγαθὰ. Τὰ κοινὰ ἀγαθὰ (ὁδοί, πλατεῖαι, κῆποι, σχολεῖα, ὑδραγωγεῖα, ἐκκλησίαι). Δημόσια ἔργα καὶ ἱδρύματα, δημόσια χρήματα.

3) Πηγὴ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν (τὰ δημόσια πράγματα καὶ οἱ φόροι ποὺ καταβάλλουν οἱ πολῖται).

4) Τὰ ἰδιωτικὰ ἀγαθὰ καὶ ἡ ἐκ τῆς αὐξήσεως τούτων αὐξήσις καὶ τοῦ

δημοσίου πλούτου λόγῳ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ποσοστοῦ φορολογίας. Προοδευτικοὶ συντελεσταὶ φορολογίας ἐλαττώνοντες τὰς μεγάλας ἀνισότητας περιουσιῶν.

5) 'Η γεωργία ὡς πηγὴ πλούτου. 'Η ἀξία τοῦ χωριοῦ. 'Η αὐξησις τῆς παραγωγῆς δι' ἀποξηράνσεων, ἀρδεύσεων, λιπασμάτων, γεωργικῶν μηχανημάτων, νέων καλλιεργειῶν, βελτιώσεως σπόρων καὶ φυτῶν, καταπολεμήσεως ἀσθενειῶν, διανοίξεως ὁδῶν καὶ νέων μέσων ἐπικοινωνίας.

6) 'Η συνεταιριστικὴ ὁργάνωσις καὶ ἡ σημασία της. Κοινὰ ἔργα, καὶ ἀτομικὰ ἔργα.

7) 'Η κτηνοτροφία καὶ ἡ ἀπόδοσίς της. 'Η οἰκόσιτος καὶ ἡ ὠργανωμένη κτηνοτροφία. Τὰ κατὰλληλα εἶδη ζώων. 'Η κτηνιατρικὴ φροντίς.

8) 'Η ἐκμετάλλευσις τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν τῆς 'Ελλάδος. Αἱ ὑγειναὶ ἐπιδράσεις ἐκ τῆς διαβιώσεως εἰς ὀρεινὰς περιοχὰς ἀστικῶν πληθυσμῶν.

9) 'Η δενδροκαλλιέργεια. 'Η ἱκανότης τῆς 'Ελλάδος διὰ τὴν παραγωγὴν ἐκλεκτῶν εἰδῶν καρπῶν, κηπευτικῶν, ἀνθέων, προϊόντων εὐνοουμένων ὑπὸ τοῦ κλίματός της.

10) 'Η βιομηχανία καὶ ὁ ρόλος της.

11) 'Η ἡλεκτρικὴ ἐνέργεια καὶ ἐφαρμογαὶ της εἰς τὰ ἐπαγγέλματα.

12) 'Η βιοτεχνία καὶ οἰκοτεχνία.

13) 'Η προτίμησις ἐγχωρίων εἰδῶν.

14) 'Η ναυτιλία καὶ ἡ σημασία της διὰ τὴν 'Ελλάδα. 'Η ἀγάπη πρὸς τὴν θάλασσαν ὡς ἐθνικὸν καθήκον. 'Η ψυχαγωγικὴ καὶ ἡ θεραπευτικὴ ἀξία τῆς θαλάσσης καὶ διαβιώσεως εἰς παραλίους περιοχάς.

15) 'Η ἀεροναυτική καὶ τὸ μέλλον της.

16) 'Η ἀλιεία καὶ ἡ ὁργάνωσίς της. 'Η δυνάμιτις ὡς ἐχθρὸς τοῦ ἐναλίου πλούτου μας.

17) Τὸ ὑπέδαφος καὶ τὰ μεταλλεῖα. Αἱ ἀλυσκαὶ καὶ αἱ συναφεῖς βιομηχαναί. 'Η ἀφαιλάτωσις τοῦ θαλασσίου ὕδατος καὶ αἱ διανοιγόμεναι ἐκεῖθεν κολοσσιαῖαι προοπτικαί.

18) 'Ο τουρισμὸς λόγῳ τοῦ κλίματος, τῆς θαλάσσης, τῆς φωτεινότητος τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, τῶν φυσικῶν καλλονῶν τῆς πατρίδος μας καὶ τῶν ἱστορικῶν της μνημείων.

II. 'Ο πνευματικὸς πολιτισμός.

1) 'Η καθυστέρησις λόγῳ τῆς δουλείας. 'Η καθυστέρησις λόγῳ πτωχείας, λόγῳ τοῦ ἄλλοτε ὀλιγαρίθμου τοῦ πληθυσμοῦ μας, τῆς κατατμήσεώς του καὶ τῶν δυσχερειῶν τῆς συγκοινωνίας.

2) 'Η καθολίκευσις τῆς παιδείας ὡς διεθνὲς φαινόμενον.

3) Αἱ δαπάναι διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέχνην ὡς παραγωγικαὶ δαπάναι.

- 4) Προτερήματα τοῦ Ἑλλήνου.
- 5) Ἑλαττώματα τοῦ Ἑλλήνου (ἀτομισμός, ἔλλειψις προγράμματος, ἀψήκορον, μετὰθεσις εὐθυνῶν).

Τάξις Ε' Γυμνασίου.

Ι. Ἡ σύνθεσις τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν.

- 1) Αἱ κοινωνικαὶ δμάδες, οἰκογένεια, σύλλογοι, σωματεῖα, ἐκκλησία, στρατός, σχολεῖον, πνευματικὰ ἰδρύματα, πολιτικά κόμματα.
- 2) Ἡ ὀργανωμένη πολιτεία καὶ ἡ σχέσις τῶν πολιτῶν πρὸς αὐτὴν (διαφορὰ μετὰξὺ νομικῆς καὶ ψυχικῆς σχέσεως).
- 3) Τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, οἱ νόμοι καὶ τὸ δίκαιον, τὰ γεννώμενα εἰς πᾶσαν πολιτείαν.
- 4) Αἱ κοινωνικαὶ τάξεις :
 - α) Ἀναλόγως τοῦ εἰσοδήματος.
 - β) Ἀναλόγως τῆς μορφώσεως καὶ τρόπου ζωῆς.
 - γ) Ἀναλόγως τῆς κοινῆς ἀσχολίας, καὶ τῶν συμφερόντων.
- 5) Αἱ κλεισταὶ τάξεις τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ μεσαιῶνος καὶ τῆς Ἀσίας.
- 6) Αἱ ἐν διαρκεῖ μετασχηματισμῷ τάξεις εἰς τὰς σημερινὰς Δημοκρατίας.
- 7) Ἡ κυκλοφορία τῶν ἀτόμων μετὰξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων.
- 8) Ἡ ἀνοδος τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τρόποι προωθήσεώς των. Ἡ παροχὴ εὐκαιριῶν πρὸς ἀνοδὸν τῶν φύσει ἱκανῶν δι' ὑποτροφιῶν, διαγωνισμῶν, καθιερώσεως καὶ ἀναγνωρίσεως προσόντων.
- 9) Αἱ τάξεις κατὰ τὸν Μαρκ. Κεφαλαιοκρατία - προλεταριάτον. Τὸ Κομμουνιστικὸν Μανιφέστον τοῦ 1848 καὶ αἱ προφητεῖαι του περὶ ἐξαφανίσεως τῆς ἀστικῆς τάξεως λόγῳ αὐξήσεως τῶν προλεταρίων. Ἡ διάψευσις του κατὰ τὰ διαφρεύσαντα 114 ἔτη.
- 10) Ἡ αὐξήσις τῶν ἀστῶν λόγῳ τῆς τεχνικῆς προόδου καὶ τῆς ἀνάγκης μορφώσεως τῶν ἐργατῶν.

ΙΙ. Ἡ οἰκονομικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία.

- 1) Κοινοκτημοσύνη καὶ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία ἀπὸ ἠθικῆς καὶ ψυχολογικῆς πλευρᾶς.
- 2) Ἡ κρατικοποίησις καὶ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησις κατὰ τοὺς δείκτας ἀποδόσεως ἐκάστης οἰκονομίας.
- 3) Ἡ ἰσότης καὶ ἡ ἀνισότης εἰς τὰς κοινωνίας.
- 4) Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ὡς καθολικὸν αἷτημα.
- 5) Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ μέσων δημοσιότητος, τῆς θρησκείας, τῆς ἐργασίας, τῆς ἐρευνῆς.

6) Ἡ Κοινωνικὴ Ἀσφάλις ἀπὸ ἀνεργίαν, ἀσθένειαν, ἐκμετάλλουσιν, γήρας.

7) Ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξις καὶ οἱ γενεσιουργοὶ τῆς παράγοντες (ἐπιστημονικὴ πρόοδος, τεχνικαὶ ἐφευρέσεις καὶ ἐφαρμογαί, διάδοσις τῆς παιδείας).

8) Ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις κατὰ τὸν κομμουνισμόν καὶ τὰ δεδομένα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς.

9) Ἡ δικτατορία εἰς τὰ κομμουνιστικά κράτη καὶ ἡ ἔλλειψις ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης. Ἡ κατὰ πνιξις τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Τὸ ἀστυνομικὸν κράτος καὶ ἡ κατάργησις τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου.

10) Τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑθνικῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατικῆς ζωῆς μας συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς μακροαίωνος παραδόσεώς μας.

Τάξις 5' Γυμνασίου.

Ι. Τὸ ἔθνος καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐθνικῆς πολιτείας.

1) Ἡ γένεσις τῶν ἐθνῶν ὡς συνεχὴς ὀντολογικὴ πραγματικότης ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

2) Τὰ γνωρίσματα τοῦ ἔθνους (καταγωγὴ, τόπος, θρησκεία, ἥθη, τύχαι, συνείδησις ἐνότητος, κοινοὶ σκοποί).

3) Ἐθνος, λαός, κράτος.

4) Ἡ ἐλευθέρᾳ πολιτειακῇ ζωῇ τοῦ ἔθνους μὲ σκοποὺς τὴν ἀσφάλειαν (στρατιωτικαὶ δυνάμεις), τὴν ὀργάνωσιν (διοικήσεις), τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸν πολιτισμὸν (ὕλικὸν καὶ πνευματικὸν) διὰ θεσμῶν καὶ ἰδρυμάτων.

5) Ἡ ὀρθὴ σχέσις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν ἐθνικὴν πολιτείαν. Ἡ νομικὴ σχέσις καὶ συμμόρφωσις πρὸς ὅ,τι ζητεῖ ὁ νόμος. Ἡ ψυχικὴ σχέσις καὶ προσφορὰ ἐκάστου ἀναλόγως τοῦ ταλάντου του καὶ τοῦ δυναμισμού του.

6) Αἱ ἀρχαὶ εἰς τὴν σύγχρονον Πολιτείαν (Κοινότης, Λῆμος, Νομός, Κυβέρνησις, Συνταγματικὸς βασιλεὺς).

7) Αἱ ἐξουσίαι εἰς τὰς δημοκρατικὰς πολιτείας: Νομοθετικὴ, Ἐκτελεστικὴ, Δικαστικὴ.

8) Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων διὰ τῆς ψήφου καὶ ἡ ἀσκήσις τοῦ δικαιώματος τούτου τοῦ πολίτου συγχρόνως ὡς καθήκοντος.

9) Οἱ νόμοι ὡς κοινὴ βούλησις χάριν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ οὐχὶ χάριν ἀτόμων ἢ ὁμάδων.

10) Ἡ πληρωμὴ φόρου ὡς καθήκον τοῦ πολίτου.

11) Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ὡς ὕψιστον καθήκον.

12) Τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ ἡ ὑπεράσπισίς των.

13) Ἡ ἐλευθερία νὰ ζῇ τις ὅπως θέλει, ἐφ' ὅσον οὐδένᾳ βλάπτει, οὔτε τὰ ἥθη προσβάλλει, οὔτε τοὺς νόμους παραβαίνει.

14) Ἡ ἰσότης ἔναντι τῶν νόμων.

15) Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς θρησκείας. Ἡ ὁρθόδοξος ἐκκλησία καὶ αἱ προπαγάνδαι.

16) Ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας καὶ τὸ δικαίωμα παροχῆς ἐργασίας εἰς τοὺς πολίτας.

17) Τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας.

18) Ἡ ἐλευθερία τοῦ συνέρχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι.

19) Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐκφράζειν γνώμην.

20) Οἱ ἐθνικοὶ ἥρωες, οἱ ἐθνικοὶ ἄνδρες, οἱ ἐθνικοὶ εὐεργέται.

21) Οἱ ἐθνικοὶ ἐχθροὶ (εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἰς τὸ ἐξωτερικόν).

II. Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

1) Ὑλικά.

2) Πνευματικά.

3) Ὁ ἔσω Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ πορεία αὐξησέως του.

4) Ὁ ἀλύτρωτος Ἑλληνισμὸς (Τουρκίας, Ἀλβανίας).

5) Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς εἰς τὰς ἡπείρους τῆς γῆς.

6) Ὁ ἔσω Ἑλληνισμὸς (Κύπρος).

7) Ἡ ἀκμαίότης τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ὡς ἀστείρευτος πηγὴ ἐθνικῆς δυνάμεως. Μέσα διατηρήσεως τοῦ φρονήματος συνεχῶς ἀκμαίου.

8) Σύγκρισις τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν ἄλλων χωρῶν.

III. Ὑπερεθνικὴ ζωή.

1) Ἡ Ἐνώσις ἐθνῶν κατὰ περιοχάς. Ἐνώσεις καὶ Ὀμοσπονδίαί πολιτειῶν καὶ Κοινότητες κρατῶν.

2) Οἱ γείτονές μας.

3) Οἱ σύμμαχοί μας.

4) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης.

5) Ὁ Ὀργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Δ' - 'Η έτοιμασία στελεχών πρὸς διδασκαλίαν τῆς Κοινωνικῆς αγωγῆς.

'Η διεύρυνσις τῶν βάσεων τῆς γενικῆς παιδείας διὰ τῆς προσθήκης εἰς τοὺς κλάδους φιλολογικοῖστορικὸν καὶ φυσικομαθηματικὸν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ κλάδου μαθημάτων δὲν πραγματοποιεῖται, ἐὰν ἀπλῶς ἐκδοθῇ Διάταγμα ὀρίζον τὰ τῶν ὥρῶν διδασκαλίας καὶ τὰ τῆς ὕλης διδασκαλίας τούτου. 'Η δυσχέρεια ἔγκειται εἰς τὴν ὑπαρξιν ἢ μὴ στελεχῶν παρεσκευασμένων, ἵνα ἀναλάβουν τὸ ἔργον τοῦτο τῆς μύησεως τῆς νέας γενεᾶς εἰς τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ θέματα.

Μία εἰδικὴ κατάρτισις καθίσταται ἀπαραίτητος, καθ' ὅσον ἐκ τῆς φύσεως τῆς κοινωνικῆς αγωγῆς ἐπιβάλλεται, ἵνα αὕτη ἀσκήται οὐχὶ ὡς μετὰδοσις καὶ ἀπομνημόνευσις ὕλης, ἀλλ' ὡς διασάφησις προβλημάτων τῆς περιβαλλούσης τὸν νέον ἄνθρωπον ζωῆς καὶ λήψις θέσεως ἔναντι αὐτῶν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο δέον νὰ τελεῖται οὐχὶ κατ' ἐπιταγὴν, ἀλλὰ κατόπιν ἐπιμόνου προσπαθείας σαφοῦς θεωρήσεως τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ὀδηγούσης εἰς τὴν ὕψισιν ἐκείνην τοῦ κοινωνικοῦ βλέμματος, ἣ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ ψυχικὸν ἀπόκτημα τοῦ παιδευομένου, ὥστε νὰ δύναται εἰσερχόμενος εἰς τὴν ζωὴν νὰ διαγινώσκῃ νέας καταστάσεις καὶ σχέσεις, νέα προβλήματα καὶ νὰ δρᾷ ἔναντι τούτων μὲ ὑπευθυνότητα καὶ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ προοδευτικότητα, ὑπερβαίνων πᾶσαν στατικότητα καὶ πᾶν λίμνασμα.

'Η διδασκαλία τῆς Κοινωνιολογίας, τόσον ἐν τῇ ἀπλουστερᾷ περιγραφικῇ μορφῇ της ὡς Κοινωνιογραφίας, ὅσον καὶ ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ ὡς Φιλοσοφίας τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν παντὸς μέλλοντος νὰ ἀσκήσῃ διδακτικὸν ἔργον γενικῆς παιδείας ἀποτελεῖ σήμερον καθολικὸν αἶτημα.

'Η 'Εκπαιδευτικὴ, 'Επιστημονικὴ καὶ 'Εκπολιτιστικὴ 'Οργάνωσις τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν (UNESCO) ἐν τῇ μερίμνῃ τῆς εἰς διεθνῇ κλίμακα ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων Παιδείας, Νεολαίας καὶ Κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἀνέλαβε νὰ παρορμήσῃ τὰς Κυβερνήσεις, ὅπως «*προαγάγουν τὰς κοινωνικὰς ἐπιστήμας καὶ ἀξιοποιήσουν τὰς ἐκεῖθεν γνώσεις καὶ ἐφαρμογὰς*». Αἱ παρορμήσεις αὗται εἶναι βεβαίως χρήσιμοι καὶ ἰδρῦθησαν δι' αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας, ὡς καὶ ἐν 'Ελλάδι Κέντρα Κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἐκτὸς τῶν Πανεπιστημίων. Τὰ Κέντρα ταῦτα ὅμως ἔχουν τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τῆς ἔξωθεν τυποποιήσεως ἀσχέτως τῆς ἰδιαιτερότητος προβλημάτων καὶ ὄρων ζωῆς ἐκάστης χώρας, ἀλλὰ καὶ συχνὰ μίαν ἀμφίβολον ἐπιστημονικότητα, λόγῳ τοῦ τρόπου ἐπιλογῆς τῶν στελεχῶν των.

'Η διδασκαλία κατὰ τὴν Πανεπιστημιακὴν σπουδὴν τῶν λειτουργγῶν τῆς Παιδείας κοινωνιολογικῶν θεμάτων, ἵνα ἱκανωθῶσι διὰ τὸ ἔργον τοῦτο,

εἶναι αὐτῶν τούτων τῶν σπουδαζόντων αἴτημα καθολικόν. Ὅτε τὸ 1946 ἐδημοσίευσα τὸ ἔργον μου «*Φιλοσοφία τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ*» διεπίστωσα τὴν δίψαν τῶν ἀσκούντων παιδευτικὰ λειτουργήματα διὰ τὰ θέματα ταῦτα. Δὲν ἦσαν δὲ μόνον οἱ ἐν τῇ σχολικῇ παιδείᾳ λειτουργοί. Ἄλλα ἀνώτατα παιδευτικὰ ἰδρύματα ἐτοιμάζοντα ἐθνικὰ στελέχη εἰσήγαγον τὰ θέματα ἐκεῖνα ὡς θεμελιακά. Ἠγέρθησαν βεβαίως καὶ ἀντιρρήσεις ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Φιλολογισμοῦ καὶ ἐθεωρήθη τοῦτο ὡς μεταφορὰ θεμάτων ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν διὰ σπουδαστὰς προοριζομένους νὰ διδάξουν Φιλολογίαν.

Θὰ ἠδύνατο νὰ μνημονευθῇ ἐν προκειμένῳ μία παρατήρησις ξένου ἀκαδημαϊκοῦ διδασκάλου, ὅστις ἐτόνιζεν : «*ὁ Πλάτων διὰ τῆς Πολιτείας του ἐδίδαξε τὴν γενεάν του τὴν πρώτην ἀνάγκωσιν εἰς τὸ βιβλίον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐπιγόνους του, οἵτινες θὰ ἐξηντλοῦντο σχολιάζοντες μόνον ταύτην καὶ μὴ προσπαθοῦντες νὰ εἰσδύσουν βαθύτερον εἰς τὴν μέλητην τῶν περιπλόκων νοημάτων τοῦ βιβλίου τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ζωῆς*».

Ἐκαστος λαὸς ἔχει ἰδίαν ψυχὴν, ἴδιον χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἰδίαν ζωὴν ἐμφανίζουσιν μίαν πορείαν ἐξελιξέως προσδιοριζομένην ἀπὸ ὄρους τελείως εἰδικούς του. Καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἡ ζωὴ ἀκολουθεῖ πορείαν ἐξελιξέως προσδιοριζομένην ἀπὸ παράγοντας ἀενάως συντιθεμένους καὶ μεταπλασσομένους. Ἀναλόγως τῆς διαυγείας βλέμματος δι' ἣν ἠσκήθη ἡ ἐκάστοτε νέα γενεά, θὰ συνεχίζεται καὶ ἡ πορεία αὕτη ζωῆς ὑπὸ μορφὴν ἀνοδικὴν ἢ ὀχι.

Ἐν συμπεράσματι τὸ θέμα τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ἴσταται ἡ πίπτει ἀναλόγως τοῦ ἂν θὰ ὑπάρχουν στελέχη ἱκανὰ νὰ τὸ διδάξουν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΣ